

Petrozsényi Nagy Pál

Nőt atajot!

I

Mióta szüleik elhunytak, a két testvérre rászakadt a magány. Izor még elviselte, de Izórárt kegyetlenül megviselte, elsősorban édesanyja halála. De ezt megelőzően még végig kellett néznie, miként mond örök búcsút édesapja a világnak. Őt egy autóbusz segítette átlépni az élet és halál küszöbét. Nem szenvedett sokat, és úgy halt meg, ahogy mindig is élt: felemelt fejjel, keményen. Nem így az édesanyja. Ő bizony végig reszketett. Na, nem a félelemtől, hanem, hogy magára kell hagynia értelmi fogyatékos „kisfiát”. Izóra könnyek között nyugtatgatta:

- Nem marad magára, ígérem, anyja helyett anyja leszek, drága anyukám.
- Akkor is, ha férjhez méysz, és akkor is, ha áldozatot kell hoznod az öcsédért?
- Akkor is, esküszöm.

-És, ugye, otthonba vagy valamilyen zárt intézetbe sem adod – zihálta a rák szorításában vergődő édesanyja. – Utóvégre, hidd el nekem, nem bolond az Izor, csak egy kicsit gyerekes.

- Elhiszem, ne aggódj! Ahol én lakom, ott lakik majd Izor is.
- Köszönöm, jó testvér vagy – szorította meg lánya kezét gyöngéden.

De még nem adta fel, tovább viaskodott a halállal. Talán nem bízott a lányban, vagy még mindig remélte, hogy isten meggondolja magát, és elnapolja vele a randevút? Végül négy órai birkozás után feladta, eleresztette Izóra kezét, és jobblétre szenderült. A lány lelkileg összetörve hagyta el a kórházat. Még jó, hogy az öccsét nem hozta magával, mert ha ő is így kikészült, hogy viselte volna el ezt a látványt a gyenge idegzetű Izorka.

- Hajdyszom ját, jössz csaj vagy. Méjt hagytaéd edész déjután madamja? – esett egyből Izor a nényének.

- Dolgoztam. Hiszen tudod, minden ember dolgozik. Én varrok, a tanítók tanítanak stb.; ezzel pénzt keresünk, amiből vesszünk húst, kenyeret, kifizetjük a gázt, áramot – roskadt Izóra vérző szívvel egy fotelbe.

- Tudom, de ezt a papi és mami szotta fizetni. Őt hoj vannat?
- Meghívta őket a Jóisten nyaralni – válaszolta, miközben még mindig édesanyja járt a fejében.
- Hova?
- Az égbe, Izorka.

Hát ez gyorsan kicsúszott belőle! Most aztán összetört a drága öccse lelke is.

- Ne szívass, te бүdös jingyó! – ordított rá minden harag nélkül Izor. – Az édbe nem jehet csat úgy fejmenni.

Nem tört össze. Valószínűleg fel sem fogja, mi történt. Ami pedig a stílusát illeti, biztosan megint utánoz valakit. Ez volt a heppje, főleg a tévében látott színészeket kopírozta spontánul.

- Dehogynem. Egyszer lehet, bár visszajönni sajnos már nem tudnak.
- Mért nem tudnat?

-Kérdezd meg a Jóistent, mert én bizony nem tudom. – Ettél? Várj, mindjárt megmelegítem az ebédet – sietett a konyhába. Ettek, majd visszavonult a szobájába meditálni, pihenni.

Este hét óra volt. Öccse a másik szobában tévezett. Egy ideig elüldögélt a fotelben, aztán lefeküdt. De csak nem jött álom a szemére. Gondolatban újra meg újra átélte a kórházban töltött feledhetetlen órákat, merthogy élete végéig nem felejt el, az bizonyos. Ekkor bevett egy valerianát, amitől aztán elaludt. Reggel arra ébredt, hogy Izor hortyog mellette.

- Izorka, ébresztő! – rázta fel erélyesen a testvérét.
- Mi az? Mi történt?

– Mit keresel te az ágyamban?
– Én? Semmit, csat átjöttem hozzád ajudni.
– Emlékszel, miben állapodtunk meg, pajtikám?
– Nem, miben?
– Hogy mindketten külön ágyban hajcsizunk.
– Iden, iden, de ticsi tojomban mindid együtt ajudtunt.
– Az akkor volt, most viszont nagyfiú vagy, és a nagyfiúk mindig egyedül tentéznek. Vagy te még nem vagy nagyfiú?

– Az vagyot.
– Na látod! Most pedig söprés vissza a szobádba!
– Megyet máj, csat azt nem éjtem, méjt hajadszój jám annyija.
Igaza volt az anyjának, olyan ez a fiú, mint egy nagy gyerek; ami persze nem csoda, ha valaki *harminc évesen sem érettebb egy tizenkét éves kamasznál* – diagnosztizálták az orvosok. És ha ők ezt állítják, az bizonyára így is van, amin legfeljebb már csak az Úristen segíthet.

– Jaj, Izorkám, hát hogyne haragudnék, amikor sosem hallgatsz a tesódra.
– De hajdatot – ölelte magához a 110 kilós férfi hevesen. – Én mindent medteszet éjted, csat ne hajadudj.
– Rendben, nem haragszom, és ha valóban tenni akarsz értem valamit, újra megkérlek, ne gyere többé az ágyamba! – bontakozott ki öleléséből az ösztövérr varrónő. – Megértetted?
– Med.

– Köszönöm. Viszont jól vigyázz, ha megint átrázol, büntetésül kikapcsolom a tévédet – fenyegette meg Izort komoran.

De hogy hallgat-e rá, az már más kérdés, ti. újabban egyre sűrűbben könyörögte magát hol az anyja, hol az ő ágyába. Természetesen elutasították, mert ha Izorka meg is maradt gyerekeknek, nemileg azért tovább fejlődött.

Izor megszéppent, és fűt-fát megígért, miután tévé nélkül el sem tudta képzelni az életét. Nővére úgyahogy lehiggadt. Pár nap múlva lezajlott a temetés, és úgy látszott, lassacskán helyrebillen a megszokott egyensúly, amikor a szellemileg retardált férfiban ismét ágaskodni kezdett a hancúrléc. A nő éppen az igazak álmát aludta, és fel se ébredt azonnal. Nem tapasztalván ellenállást Izor bátrabb lett, és el kezdte gyömszölni nővére melleit.

– Szent isten, Izorka, te vagy az?
– Nőt atajot! – kiáltotta eltorzult hangon Izorka.
– Hé, Izóra vagyok, nem látod? – ugrott ki ágyából a lány ijedten.

Jaj, hát mégis beválik, amitől anyja is, ő is tartottak, és ami még rosszabb, ezúttal senki sincs mellette: apa, anya vagy legalább egy jó barát, aki a segítségére sietne.

– Gyeje vissza az ágyba, vén kujva!
Már megint utánoz – húzta összebb mellén a pizsamát. Vajon akkor is így törne rá, ha nem látna efféléket nap mint nap a tévében?

– *Te* menj vissza, de a *tiédbe*! Két óra – nézett a faliórára bosszúsan. – Mit akarsz te tőlem ilyen késő éjszaka?

– Meddudni.
– Meg-tud-ni? Mit? Nem várnál vele holnapig?
– Nem medtudni, meddunni.

A nő elpirult. Szóval megdugni. Szép, vagyis most már nem csak aludni, szeretkezni is akar vele az öcsike. Már ha egyáltalán tudja, hogy kell ezt csinálni.

– Anyu, most segíts, mert ha Izorka rám mászik, rájön ő magától is egy perc alatt – rebegette anyja falon függő fotójára tekintve. – Szégyellj magad, mit képzelsz? Testvérek közt ez nem szokás, sőt, egyenesen bűn, úgyhogy nyomás vissza a szobádba!

A férfi engedelmeskedett, szótlánul felkelt, de a szobája helyett, a nővére felé tötyögött.

– Nőt atajot, de azonnaj!
Izóra agyába bevillant egy régi-régi Fellini-film, melyben ugyanezt a mondatot kiáltozta egy lökött pasinger. Alighanem épp ezt a filmet láthatta Izor is, mindenesetre ő is pontosan így üvölt.
– Oké, oké, megkapod. De csak holnap, addig is, ismétlem: menj vissza a szobádba!

- Nem megyet.
- Ha nem, hát nem. Ebben az esetben cserélünk: te maradsz itt, én megyek a tiédbe. Csakhogy akkor mondj le a tortáról, amit éppen holnapra akartam sütni neked, kisapám – ravaszkodott látva azt, hogy fenyegetőzéssel immár semmit sem érhet el.
- Izor megtorpant. A tévé után a tortát szerette legjobban.
- Milyen tortát?
- Amilyet te szeretsz, sok-sok krémmel, málnával.
- Nem csapsz be?
- Ejnye, öcsikém, hát szoktam én neked hazudni?

2

Valóban nem hazudott, meg is sütötte másnap délután, sok krémmel, málnával, ahogy ígérte.

- Ízlett?
- Fincsi vojt.
- Egészségedre! Most pedig vizslát, csavargunk egy kicsit Picurral – füttyentett a kutyának, és nem sokkal ezután már Liber úrral, egy szemüveges, kopott eleganciájú férfival sétáltatták a pincsiket.
- Ehhez azonban olykor nekik is szedniük kellett ám a lábukat. Izorának ez nem is jelentett problémát, annál inkább Liber úrnak. Hiába, ötven év az ötven év, hát még ha emellé némi pocak is domborul.
- Lassabban, kérem, lassabban!
- Bocsánat! Leüljünk? Van ott egy pad a közelben.
- Csak egy percre, amíg kifújom magamat.
- Leültek.
- Ma nagyon hallgatag a kisasszony – jegyezte meg a férfi, miután ő is, meg a foxija is kifújták magukat. – Olyan gondterheltnak látszik, mi a baj?
- Ó, csak a szokásos.
- Izorka?
- Izorka.
- Már megint mit művelt a fiatalúr?
- A nő tétován mérlegelt: elmesélje, ne mesélje? Igaz, hogy Liber elég közel áll hozzá, tudniillik össze-összejött az özvegygel, főleg kutyafuttatás alkalmával, azonkívül... Meg kell adni, okos, művelt úr, akinek a szavára érdemes odafigyelni. De Izor speciális eset, nagyon speciális, akiről a családon és orvoson kívül nem is igen beszélt senkinek.
- Bonyolult, majd máskor megbeszéljük.
- Miért nem most? Én ráérek. Maga nem, vagy úgy érzi, még nem állunk elég közel egymáshoz? – fogta meg a kezét a férfi sokatmondó tekintettel.
- Dehogy, dehogy, csak tudja, ez az ügy nemcsak bonyolult, túl intim is ahhoz, hogy...
- A bizalmába avasson.
- Gondolatolvasó ez a könyvárus!
- Hát...
- Megértem, igaza van. Sajnos így tanácsot sem adhatok. Pedig hátha volna a magácska gondjára is megoldás.
- Ez kedves, nagyon köszönöm, drága Liber úr.
- Benci. Szólíts, kérlek, Bencinek! Olyan távolságtartó ez a magázás.
- Az, szia! – puszilta meg a nő tűzpirosan.
- Tudta, hogy tetszik a férfinak. Hogy mit eszik rajta? Jó kérdés, főleg, hogy még udvarolgat is neki a maga módján. De csak ennyi, udvarolgat. Most meg egyszerre, mintha többet is akarna.
- Hallgattak. Az özvegy kinyújtózkodott a padon, és lehunyt szemmel fürdette arcát a lenyugvó napfényben.
- Imádom az ősz. Annyira megnyugtató. Itt van az ősz, itt van újra, / S szép, mint mindig, énnekem. / Tudja isten, hogy mi okból / Szeretem? de szeretem.

– Petőfi?
– Petőfi.
– Sokat olvas, bocs, olvasol, vagy csak eladsz, mint a könyvkereskedők többsége?
– Fájdalom, nem. Valaha tényleg sokat olvastam, de ezzel a rossz szemmel – mutatott a férfi a szemére – ma már egyre ritkábban. Visszatérve az öcsédre... Ne aggódj, nem leszek indiszkrét, csak arra lennék kíváncsi, nem gondoltál arra, hogy elhelyezd valamelyik otthonba? Hú, úgy látom, mégis mellétrafáltam!
– Kissé, de azért felelek. 1. Nem adom otthonba, mert Izorka ugyan, hogy is mondjam, retardált, de nem hülye.
– Bocsánat, nem akartalak megbántani.
– Továbbá 2. Az én öcsém nem köz- és önzese, tisztelt Liber úr.
– Fofi, szolgálj! – parancsolt ekkor a férfi a kutyára, majd fogta magát, szuszogva odatérdelt melléje, és elkezdett ő is pitizni.
Néhány arra sétáló járókellő megállt, és megtapsolta az öreget.
Izóra elnevette magát, de el is gondolkozott egyúttal. Lehet, hogy Benci mégis komolyan veszi őt? Nos, ezzel a púppal a hátán aligha. Jó, nem púp, csak amolyan aprócska domborulat, varrónői sajátosság. Szerinte, még ha a férfiak nem is pontosan így látják, miután egyik sem kurizált még neki emiatt. Aztán felbukkant ez a könyvárús, és azóta már nem egyedül barangol a városka utcáin. Ez is rendben van, de akkor miért nem kérte meg a kezét mostanig?
– Köszönjük a tapsot, viszontlátásra! Benci, Benci, még a végén kiderül, hogy te is benevezel valamelyik tehetségkutató versenyre.
– Miért ne, ha már ilyen sikerem van.
– Milyen sötét lett egyszerűből! Gyere, Picur, kutyagoljunk lassan mi is hazafelé!
– Akkor nincs harag?
– Nincs, nincs, további kellemes szórakozást!
– Viszlát! Majd szólj be mobilon, ha megint kedved szottyán sétálni, vagy esetleg mégis csak tanácsra volna szükséged.
– Hojvojtáj? – ripakodott rá otthon Izorka. – Nem szejetet, folyton csat jössz-mész, szinte ajid játjat edész nap.
– Hogyhogy hol voltam? Hát megsétáltattam a Picurkát. Ilyen hamar elfelejtetted?
– Mástoj vigyéd endem is madaddaj – dobbantott a férfi durcásan. – Én is atajot ám sétájni, med... med sportojni, dojdozni – tette hozzá merengve. – Vennék madamnat egy Toyotát.
Álmodik a nyomor – sóhajtott Izóra. Azért ráhagyta. Egy ilyen sérülttel nem lehet, de nem is szabad vitázni.
– Remek ötlet, támogatom. Na, vacsorázzunk! Utána tévé és szép álmokat! – fürkészt az arcába: vajon emlékszik-e arra, mit ígért, és ha igen, azt be is akarja tartani?
Hamar kiderült. Alig kapcsolta le a villanyt, motoszkalást hallott az ajtaján. Szerencsére már előzőleg bezárta.
– Nyisd ti az ajtót, Izója!
– Mit akarsz?
– Bemenni.
– Majd holnap, Izorka. Most feküdj szépen vissza az ágyadba!
– Nem fetszet.
A varrónő begyulladt. Mi lesz, ha erőszakkal próbál bejönni? Már kezdte sajnálni, amiért nem beszélgetett erről aprólékosabban Bencivel. Vagy legalább egy kést hozott volna magával. Természetesen csak úgy ijesztésül, elvégre Izorka mégiscsak a testvére. De talán a tortatrükk ismét beválik.
– Ha lefekszel, sütök neked holnap még egy tortácskát. Mit tortácskát, akkorát, hogy akár egy hétig is ehetsz belőle.
– Én nőt atajot, nem tojtácstát – toporzékolt a szellemileg és lelkileg egyaránt sérült fiatalember. – Nyisd ti az ajtót vagy betöjöm.
Nem vált be. Új trükköt kellene bedobni.

- És ha elhozom neked anyukát? – vágta ki Izóra a nagy adut.
- Csend. Lelépett, vagy csupán tűnődik?
- Hozzad, majd nájad medvájom – válaszolta végül Izorka, s miután a nővére még mindig nem adta be a derekát, többször belerúgott az ajtóba. – Hé, te átozott boszortány, mit vacatolsz anynyit azzaj az ajtóvaj? Vájj csak, vájj, majd én tinyitom – robbant neki az ajtónak, egy reccsenés, és már bent szuszogott a szobában.
- Jézus, Mária, Szent József! – sikította el magát Izóra, és dermedten tűrte, hogy a testvére rámásson.
- Nem szabad, Izorka, mit csinálsz? – tért magához hirtelen. – Vigyázz, mert anyuka odafentről is mindent lát, és nagyon mérges lesz, ha nem engedsz el azonnal.
- Mért lenne méjdes, hiszen veled is csat azt teszet, amit anyuvaj, mielőtt felment vojna a Jóistenhez nyarajni.
- Uram, Jézus, mit tettél?
- Hát ezt – hajolt Izor a melléhez, és elkezdte szopni, mint a csecsemők.

3

Október. Az eddig meleg őszi napok lassan hidegebbre váltottak. De azért még mindig kellemes idő volt. Csak az eső ne esett volna annyiszor, ami miatt a megszokott kutyasétáltatás is rendre elmaradt. Még szerencse, mert Izóra aligha mert volna szembe nézni most a boltossal. Ezzel szemben Izorka... Na, ő kivételesen repesett az örömtől. Nőt akart és ugyanúgy megkapta, mint ahogy a filmekben láthatta jó párszor. Nem is raplizott ezentúl egy percig sem. Ha egyszer-másszor mégis bepörgött, Izóra már buggyantotta is ki mellét a blúzából. És miért ne, ha már az anyja is megtette. Fő a béke, egyensúly, ami ezzel helyre is billent általában. Szegény lány nem kis árat fizetett ezért a balansért, de miután ezenkívül semmi más nem történt, mégsem dugta testvérét semmiféle otthonba. Szülei ugyan megpróbálták egy ízben, amibe aztán kis híján bele is örült a jó fiú.

Izóra megértette a helyzetet, és átvállalta édesanyja szerepét. Egyrészt szánalomból, másrészt megfogadta, egyéb nem számít. Legalábbis mindaddig, amíg Izorka beéri ennyivel. De vajon beéri, illetve rájön-e, hogy nem csak melle van egy csajszinak.

Teltek a napok, semmi galiba. Izorka többnyire tévézett, Izóra varrt. Reggel a varrodában, utána otthon, így aztán nehezen, de csak megélték valahogy ellentétben azokkal az évekkal, amikor jól kereső szülei egyengették életüket, sorsukat. A boltossal gyéren találkozott, akkor is inkább a facebookon.

- Izorka jól van? Szokott-e még zúrözni, vagy netalántán meg is gyógyult a fiatalúr? – érdeklődött hébe-hóba Liber úr.

- Nem téma! – húzta össze szemöldökét Izóra ilyenkor. – Máskülönben jól vagyunk.

És ez igaz is volt egészen addig, amikor egy szép este megint csak felharsant a jól ismert kiáltás: Nőt atajot!

- Értem. Gyere, és, kérlek, ne kiabálj, ha azt akarod, hogy szeressen téged a nővérkéd.

A férfi csillogó szemekkel cammogott a leányhoz.

- Vettózz je!

- Miért? Izorka, Izorka, már megint mit láttál a tévében?

- Amit játtam, játtam, te csat vettózz, mejt med atajjat teféjni.

Izóra szíve megdobbant. Amitől tartott, valóra vált: Izorka máris ráésmélt, hogy egy csajt nemcsak egyféleképp lehet becézni.

- Szóval nőt akarsz. Ám legyen, ha már ennyire szeretnél egy barátnőt. Mit szólsz Erzsihez, a szomszéd bácsi lányához? Szép, izgis csaj, akkora cicivel, amilyent még nem láttál.

- Jöhet ő is, nem bánom – bólintott rá az öreglegény Izóra felé kapkodva.

- Akkor meg mit kapkods? – tolt el Izóra a mohó kezeket, aztán kapitulált: jobb, ha önként vetkőzik, mintha erőszakkal vetkőztetnék pucérra.

A férfi érdeklődve meredt nővére testére. Mióta felnőttek, még egyszer sem látta ruhátlanul.

– Jé, hogy te milyen sovány vagy, és mi az a bütyöt a hátadon? Netem is van ilyesmin? – tapogatta meg saját hátát kínlódva. – Állj, most hova futsz? – vetette magát a lány után, aki tanácsosabbnak vélte, ha mégsem fekszik le az öccsével.

Így kergetőztek először az ágy körül, aztán szobáról szobára. A hallba érve Izóra magára kanyarított egy kabátot, majd úgy, ahogy volt, mezítláb kiinalt az udvarra. Izorka utána, és mármár beérte, amikor hirtelen megbotlott a felbukkanó Picurban. A lány kihasználta az alkalmat, és az utcára menekült. Kb. tizenegy óra lehetett, és úgy zuhogott, mintha dézsából öntenék. Jaj, csak meg ne lássa így, mezítláb valaki, nem szólva arról, hogy akár tüdőgyulladással is végződhet a *kalandja*. Beszaladt egy eresz alá, és onnan pislogott a zuhogó esőbe. Ó, legalább cipő lenne a lábamon! – melengette egyik lábát a másikkal, végezetül sem rokona, sem barátnője nem lévén elcapatott a boltshoz. A férfi a központban lakott egy tipp-topp garzonban.

– Ki az?

– Izóra.

– Lépj a kémlelőlyuk elé! Tényleg te vagy az – nyitott ajtót elképedve Liber úr, aki éppen lefekvéshez készülődött. – De hát mi történt, a macska rúgja meg? Stop! Kitalálom: Izorka megint nőt „ataj”.

– Beengedsz?

– Hogyne, parancsolj!

– Szia!

– Nohát, csuromvíz vagy, és... cipő sincs a lábodon. Szerintem mielőtt bármit mondanál, most azonnal meg kéne fürödnöd, utána természetesen itt maradsz, merthogy nincs hova menned, azt gyanítom.

– Nincs.

– Szegény lány – simogatta meg résztvevőn. – Azért ne búsulj, amíg engem látsz. Gondolj a mondásra: bajban ismerzik meg a jó barát.

4

Másnap reggel Izóra megkérte Bencikét, fuvarozza haza, mielőtt elmegy dolgozni.

– Semmi akadály, de mi lesz, hogyha Izorra megint rájön a... Szóval érted, nem? Hej, ha hallgattál volna rám, és beutaltatod egy otthonba, sosem jutottál volna idáig, mi több, még a kezdet is megkéri valamelyik snájdig legényke – kacsintott rá Liber úr.

A nő agyában olyan világosság támadt, mint egy vonatban, amikor kirobog az alagútból.

– Vagy úgy, eszerint Izor miatt nem kérték meg eddig a kezemet? Beleértve téged is – tette hozzá magában. – Mindegy, hagyjuk! Viszel vagy nem viszel?

– Induljunk!

– Köszönöm – könnyebbült meg Izóra, hanem az arca valahogy mégsem akart kisimulni. – Kérhetnék ezen kívül tőled még valamit?

– Magától értetődik.

– Tulajdonképp ezzel kellett volna kezdenem.

– Kezd el most, hiszen tudod: rám *mindig* számíthatsz.

– Ne hagyj magamra Izorral! – rebegte alig hallhatóan.

– Dehogyan hagylak. Legalábbis addig, míg Izorkát nem utalod valamiféle kórházba. De ne izgulj, még ma elintézzük.

– Csakhogy én nem akarom Izorát semmiféle kórházba utalni.

– Nem? Akkor mit akarsz?

– Lakjál nálam pár hónapig – rukkolt ki második kérésével félszegen. – Hátha addigra javul Izor állapota. Magyarán: adjunk még egy utolsó esélyt a fiúnak. Ha nem javul, még mindig ráérek bedugni őt egy otthonba. Egyedül az a bökkenő, hogy nem vagyunk házasság, ezért akár meg is szólhatnak minket emiatt. Igen, ez várható, de engem ez egyáltalán nem zavar – szegte fel a fejét makacsul. – Téged?

– Engem sem – vágta rá a könyvárus. – Sajnos van itt egy másik kérdés is.

– Csak egy? – biggyedt le a varrónő ajka.

– Egy, de annál fogósabb: mit csináljak, ha Izorka engem is letámad, mert, ugye, ez is megeshet? Üssek vissza? Verjem meg az öcsédet, bár, ahogy elnézem az izmait, hamarabb ver meg ő engem. Aprópó, nem biszexuális véletlenül az öcsikéd?

Izóra fáradtan hunyta le a szemét és hallgatott.

– Bocsáss meg, csak úgy informative kérdeztem. Mehetünk? Ha nem is maradhatok nálatok, a házatok igazért elviszlek. De semmi malőr, később még visszatérünk a dologra, ugyanis rám mindig...

– Számíthatok. Hálásan köszönöm, de ne fáraszd magadat – indult letörten az ajtó felé, aztán a lábára nézve észbe kapott. – A fenébe, erről megfeledkeztem! – mutatott a lábára.

A férfi biztatóan makogott még néhány szót, de miután a nő feleletre sem méltatta, kivezette autóját a garázsból, és nem sokkal ezután már Izóra háza előtt állottak. Méghozzá nem is akármilyen ház előtt. Liber úr szerint megért akár 60 milliót is. Nézd csak a kis ártatlant, még sosem említette, hogy ekkora háza van! És csak ketten laknak benne, ami ugyancsak nem elhanyagolható körülmény. Nyilván jár vele némi kockázat, de mivel nem jár, a macska rúgja meg.

– Köszönöm a fuvart. Mennyivel tartozom?

– Pardon! Ez még hozzátartozik a fuvarhoz – kapta ölbe hirtelen elhatározással a habkönnyű varrónőt.

– Na ne! – mocorgott Izóra, mire a férfi szájon csókolta.

Ez volt az első csók, mióta együtt jár ezzel a gyáva nyuszival. De miért csak most jutott eszébe, ráadásul akkor, amikor lényegében szakítottak egymással.

– Meg... megmagyaráznád mi volt ez? – kapkodott levegő után. – Búcsúcsók?

– Majd odabent megmondom.

– Ezt vegyem úgy, hogy meggondoltad magadat?

– Nem meggondoltam, csak vicceltem. Arra voltam kíváncsi, hogyan reagálsz, ha éppen akkor hagylak hoppon, amikor a leginkább van rám szükséged.

A varrónő elsíkította magát, és most ő csókolta meg az eladót.

– Megyek, kinyitom a kaput.

Amint kiléptek az autóból, Izorka már ott is termett előttük.

– Mada ticsoda? – rivallt a férfira.

– Izorka, bemutatom neked Benci bácsit, a nagybátyád.

– De Izója, netem nincs is nagybátyám.

– Hát már hogyan lenne, ő az, és hozott is neked ajándékba valamit – hunyorított a nő Bencire, aki rögtön visszabújt a kocsiba, majd Izor kezébe nyomott egy magazint.

– Playboy – böngészte a fiatalember, és megbabonázva bámult a címdaldalon mosolygó nagy mellű leányra.

5

Liber úr viszonylag hamar alkalmazkodott ideiglenes otthonához. Kezdetben külön szobában aludtak. Később, amint az várható volt, ugyanabban, és persze egy ágyban. Egy asztalnál étkeztek, egyszerre mentek munkába, és egy időben érkeztek haza is. Ilyenformán Izorka sosem molesztálhatta a nővérét, és – érdekes – egyelőre meg sem próbálta. Izóra majd kiugrott a bőréből, Liber úr pedig szép csendben figyelte, hogyan formálódik ez a furcsa háromszög. Házasságról nem beszéltek. A nő ugyan szívesen hozzámment volna a nála tizenhat évvel idősebb férfihez, de miután az még mindig habozott, elfogadta ezt a viszonyt is. Ez van, kívánhat-e ennél többet egy görbe hátú vénkisasszony? Amúgy, mintha az öccse állapota is javulna. Dühkitörései ritkultak, és helyette most már ő vitte Picurt sétálni. Vajon felépülhet-e ilyen kórból valaki? – tűnődött Liber úr olykor magában. Nem is egészen oktalanul, hiszen épp emiatt a dilemma miatt halogatta a lánykérést. Az rendben van, hogy a lánnyal járó vityillóért szemet kell hunynia Izóra buklijára, de ez a 110 kilós hústorony még a torkán akadhat.

Egyik délután Izorka barna bőrű, tizenhárom év körüli, miniszoknyás tinivel osont a kuckába.

– Láttad ezt? – fortyogott Izóra.

A férfi nevetett.

– Mit csodálkozol, ha egyszer *nőt ataj*.

– Igen, igen, de ne az én házamban, ezen kívül még gyerek ez a kis rüfke.

– De gustibus non est disputandum. Ki a tyúkot, ki a pipit szereti.

Úgy fél óráig egy pisszenés sem szűrődött ki, majd velótrázó sikoly hasított a fülükbe.

– Te jó ég, mi volt ez? – nyargalt Izorhoz a varrónő. – Jaj, mit csinálsz azzal a kislánnyal?

– Segítség! Megöl! – siklott ki Izor alól a hölgyike, és a varrónőhöz menekült. – Mentsenek meg ettől a bolondtól!

– Izorka, még egyszer kérdezem: mit műveltél ezzel a gyerekekkel?

– Semmi tőzöd hozzá, hagyj bétén! Te med, Doji, gyeje vissza, vagy ticsavajom a nyatadat!

– Itt maradsz! – parancsolt a nő a leányra. –Hogy hívnak?

– Dolóresz.

–Na, lássalak! Ahogy látom, még egyben vagy, de ha megint összeszűrőd a levet az öcsémmel, garantálom, nem sokáig. Felfogtad?

– Fel: ki tetszik hívni a zsarukat.

– Minek, amíg kijönnek, téged már rég feldaraboltak, te kis hülye.

A lány úgy elfehéredett, mint a föld a jégkorszak idején.

– Most pedig öltözz, és tűnj el a szemünk elől!

Lázasan engedelmeskedett, majd kérdően tekintett a férfira.

– Mennyit ígért?

– Tíz ezret.

– Mennyit?

– Öt ezret.

– Nesze ezer. Fájdalomdíjként, és örülj, hogy nem árullok be az anyádnak.

– A kis szadista – csóválta meg a fejét Liber úr, amint magukra maradtak. – Vajon mi derül ki még erről a fiúról?

Izóra szemei megteltek könnyekkel.

– Kérlek, ne sírj, ilyen is van. Bele kell nyugodni, főleg, hogy úgysem tehetünk semmit ellene. Legfeljebb az orvosok, ehhez azonban be...

A nő felszisszent, és kifutott a szobából. Egy napig a hangját sem lehetett hallani, aztán fogta magát, és saját szobájába vitette öccse tévéjét.

– Ez az én tévém. Mit atajsz tője, te vén tujva?

– Semmit, csupán elzárom egy időre, amiért engedélyem nélkül hozod ide a csajokat.

– De én nőt atajot.

– Értem, értem, de miért gyerekeket, mert Dolóresz még kiskorú. Nem láttad a tévében, mit csinálnak azokkal, akik kiskorúakkal szexelnek?

– Mit?

– Egyből bevágják őket a dutyiba. Dutyiba akarsz kerülni?

– Nem.

– Akkor máskor ne csinálj effélét, különben választhatsz a börtön és az otthon közt.

A férfi meghökkent. Ettől a kettőtől félt a legjobban, ám ennek ellenére sem tárgított, és közelebb lépett a leányhoz.

– Egyitet sem vájasztom, és a tévé is itt majad. Az az anyém. Nem vehetted ej tőjem.

– Halló, rendőrség? – kapta elő ekkor Liber úr a mobilját.

– Tedd le, tedd le azt a telefont! – esett pánikba a fiatalember. – Odaadom a tévét is, csat ne vigyetet sehova.

A következő napokban Izorka reggeltől estig a városban csavargott.

– Fogadjunk, hogy a kedves öcsikéd most is nőket hajkurász. Szerintem szólni kéne a dokinak, hogy írjon fel neki valami nyugtatót – javasolta a könyvkereskedő.

Jól pedzette, ugyanis egy szép napon az öcsike csakugyan felcsípett egy vörös hajú, negyven felé járó hölgyeményt.

– A barátnóm, Dzsesszika – mutatta be nekik nagy büszkén, s már el is tűntek a balfenéken.

– Nofene! Ehhez szólj hozzá, Bencikém!

– No comment. Előbb-utóbb minden gyerek felnő, még Izor is, és az sem rossz jel, hogy nem titokban csempészte be az öreglányt.

– Ja, de engedélyt még mindig nem kért a kis csibész. Remélhetőleg még ma este odébbáll a vendégünk.

Nem állt odébb, sőt, másnap és azután sem. Ettől függetlenül nem sok vizet zavart, mert alig látták napközben. Viszont arra a kérdésre, hogy hol járt, mit és hol dolgozott, maga Izor sem tudott, vagy nem is akart felelni. De ha Dzsesszika nem is tűnt el a házukból, eltűnt helyette néhány apróság: festmények, székek, rádió, csipkék, nippes és hasonlók. Erre akkor jöttek rá, amikor a férfi nyitva felejtette egyszer a szobáját. Tudniillik mindeddig gondosan lezárta előlük.

– Az anyját, hát ezért zárkóztak be, mint csiga a házába! – esett ki Izóra kezéből a seprő, amikor takarítani akart Izornál.

– Sajnos itt már nincs mese, ki kell tenni a nő szűrét, mielőtt nálunk is körülnézne időnként-vélekedett Liber úr.

– Ki – helyeselte Izóra. –Majd túljárok én az eszén, csak jöjjön haza ma este.

– Dzsesszika, drága, volna szíves bejönni hozzánk egy pillanatra! – szólította meg a nőt, amikor az estefelé be akart Izorhoz osonni.

– Tessék, anyuka!

– Anyuka? Micsoda megtiszteltetés, engedje meg, hogy megöleljem. Még meg sem kérdeztem, hogy érzi magát minálunk? Bencikém, hozz egy kis vodkát a kedves menyünknek! Vagy más inna?

– Este? Egy kortyot sem. Nem vagyok én *olyan* nő.

–Bocsánat! Tehát jól érzi magát. És Izorka? Nincs semmi baj vele? Rendes, kiegyensúlyozott mostanság?

– Mi az, hogy mostanság? Talán máskor nem ilyen?

– Ilyen, persze, hogy ilyen. Leszámítva azokat a napokat, amikor elkapja a... Á, hagyjuk, szóra sem érdemes.

– Mi kapja el? Mondja már ki, ha már belekezdett! – ébredt fel a nőben a gyanakvás.

– Bencikém, megmagyaráznád te neki?

–Hát ez, kérem, olyan, mint kutyáknál a kandüh, vagyis minden nővel közöszövény. És ez még csak a kisebbik baj, nagyobb az, hogy agresszív is egyúttal. Nem akarom megrémíteni, de az az igazság, hogy a múltkor is majdnem megfojtott egy vörös hajú plázaciacát. De rá se rántson, asszonyom!

– Kisasszony.

– Kisasszony. Mi majd segítünk kegyednek, hisz annyira örülünk, hogy végre akad nő, aki foglalkozik ezzel a boldogtalan fiúval.

– Miért, más nem foglalkozik?– bizonytalanodott el a hölgyemény. – Az igaz, hogy selypít, és elég furcsa dolgokat mond néhanapján, de a szíve aranyból van.

– Abból bizony – erősítette meg Izóra. –Éppen ezért ajánljuk, tartson ki továbbra is mellette. Higgye el, megéri, és ne hallgasson azokra, akik szerint kissé ütődött az Izorka.

– Kik szerint?

– Nem mindegy? Lehet, hogy egyben-másban különbözik másoktól, de csak azért mert olyan arany szívű, jó ember.

– Igen, észrevettem. Hát akkor minden jót, és köszönöm a tájékoztatást – indult az ajtó felé a vörös hajú bombázó.

Előbb lassan, majd gyorsabban, hogy a végén, mint a nyíl suhanjon ki a szobából. Izóra és Liber úr majd széthasadtak a nevetéstől.

November végén lehullott az első hó. A városka egyetlen éj alatt fehér pusztasággá változott.

– Utájom a novembajt, bárcsat mindid június jenne!– nyafogott néha Izorka.

– Isten őrizz – dűnnyögte Liber úr –, bárha a globális felmelegedésre gondolok, nemsokára tényleg beválhat az óhajod.

Dzsesszikáról nem esett szó. Izorka tudomásul vette, hogy elhagyták, és újból elkezdett nővére után koslatni. Kicsit félve, nagyon-nagyon óvatosan, mert akármennyire is elvette eszét az Úristen, annyira mégsem volt debilis, hogy figyelmen kívül hagyja a nagybátyját. De hogy újra begerjedt, az bizonyos, bármennyire titkolta is.

– Na, *anyuta*, most légy okos Domokos. Becsület szavamra eddig még csak filmben láttam ehhez hasonlót. Hogy ebből mi lesz még, el sem merem képzelni. Én a helyedben, bármennyire is ódzkods a dologtól, Izorkát mégiscsak orvosi felügyelet alá helyezném.

– Nem, jaj, nem tehetem – tördelte kezét a varrónő. – Nem venném a lelkemre, ha megint öngyilkosságot próbálna elkövetni emiatt. Mert annak idején így történt. Tudod, amikor anyuka beadta egy otthonba.

– Ezt most hallom először. Hát ennyire utálta az orvosokat, vagy inkább a megszokott környezetéhez kötődött annyira?

– Is-is, legfőképp azonban anyuhoz – vallotta be őszintén.

Meg hozzád – egészítette Liber úr magában. Csupán az kérdéses, meddig jutottak ezek így hármásban. Ezt már rég meg akarta kérdezni, de valahogy restellte.

December. Közeledett a karácsony. Egyik nap csókolódzáson kapta őket Izorka.

– Endedd ej, endedd el! – kelt ki a fiatalember magából. – Hogy mejed medcsótojni anyutát?

– Ne te ne, hogy ugrál a kis szöcske! Talán tőled kérjek engedélyt, hogy megcsókolhassam az unokahúgomat? – fortyant fel a könyvárus.

– Ő nem az unotahúdod, és te sem vagy a bácsitám.

– Ejnye, miket nem hordasz itt összevissza – nézett össze Izóra Bencivel. – De bizony az, mikor vésed már az agyadba?

– Nem idaz, hazudsz! Mind a tetten hazudtot. De méd ha így is jenne, többé ne csótoljátot med egymást!

– Igenis, tábornok úr! – tisztegett mókásan, és lopva intett Bencinek, ne ellenkezzék Izorral.

A férfi arca kisimult. Két napig boldogan járt-kelt a lakásban, aztán miért, miért nem, megint csak bele-belekötött az öregúrba, és folyton arról faggatta, mikor költözik már el innen.

– Még ilyet! – hüledezett a kereskedő. – Ez a fiú nemcsak szerelmes, még féltékeny is rám.

– Szégyen, nem szégyen, így igaz – ismerte el Izóra józanul. – A legnagyobb baj pedig az az egészben, hogy ezzel még bonyolultabbá vált a helyzetünk. Mert miért hívtalak ide valójában? Hogy csillapítsd le a jelenléteddel valamiként, hadd lássa, érezze, valaki mindig vigyázz rám.

– Ami eddig mindig vissza is tartotta, de az a csók elvette a maradék eszét is, és most már kizárólag az csitítaná le, ha elhagynám a házat. Ha viszont elhagyom, sejtethed, mi következhet utána – summázta finoman a könyvárus, és el volt rá készülve, hogy Izóra heves szemrehányásokkal illeti.

– El tudom képzelni – horgasztotta le fejét a varrónő.

– Hoppá, nem is olyan buta ez a kis púpos! – csodálkozott el Liber úr. – Lehet, hogy testvéri szeretetből ezt is vállalod. Csakhogy akkor örökre el kellene búcsúznod a kérődtől.

– Micsoda kérőmtől?

– Tőlem, drága Izóra.

– De hát... Na ne, hiszen meg sem kérted a kezemet.

– Nem? Bocs, akkor megkérem, pontosabban megkérném, ha továbbra is együtt maradnánk.

Hirtelen megcsikordult a szoba ajtaja. Egy pillanatra odakapták a fejüket, de senki sem lépett a szobába.

– Igazán? – merengett el Izóra. – Üsse kő, maradjunk! – határozta végül el magát. – Amit lehetett, megtettem, de ha csakugyan nincs más megoldás, helyezzük orvosi felügyelet alá az

öcsémet. Egy próba nem próba. Ki tudja, másodszor – még szigorúbb ellenőrzéssel – elérjük, amit akarunk.

– Ez a beszéd! Ezzel kellett volna kezdenünk. Akkor hát hozzám jössz? – villanyozódott fel a könyvárus; atyám, mi mindent fog ő itt csinálni, ha övé lesz ez a nagy, de meglehetősen elhanyagolt ingatlan!

– Igen, tisztelt Liber úr – bólintott beleegyezően Izóra.

Csakhogy kibújt a szög a zsákból! Jó sokáig tartott, de a siker mindent igazol, így még sem vénkisasszonyként találkozik majd az anyjával odafönn. Ölelés, csók, és ezzel volt dilemma, nincs dilemma. Azért még megvárták az ünnepet, hadd töltsse velük még ezt a karácsonyt Izorka.

7

– Ehetet ebből is, Izója?

– Mindenből ehetsz-ihatsz kedvedre, elvégre szenteste van – mosolygott rá a nő kedvesen.

– Litójt is?

Ez volt a kedvence, be is vadult tőle rendesen, ezért általában el is tiltották az italtól. De ez a nap kivétel. Ilyenkor mindenki lazít a gyepción egy parányit.

– Likórt is.

– Éjjen!

– Boldog karácsonyt! – emelte rájuk a poharát Liber úr. – Kívánom, sose szenvedjünk semmi-
ben sem szükségét, éljünk békében, és szeressük egymást halálíg.

– Ámen! – üritette ki poharát Izóra. – És most csókoljuk meg egymást, úgy ahogy szokás ilyen-
kor.

Kezdte az öccsével, és leheletfinom csókot nyomott az arcára. A férfi egy pillanatra megder-
medt, majd hirtelen mozdulattal magához rántotta Izórát.

– Viselkedj, fiúka, viselkedj! Ha nem bírod a likórt, feküdj le nyugodtan. Mi ezt is megértjük,
úgyhogy pápá, szép álmokat!

– Nem megyet, én nőt atajot!

– Már megint kezded? Bácsikám, mit csinálunk ezzel a kakassal?

– Adjuk be a Szent Gertrúd otthonba.

A fiatalembert erre a mondatra úgy elöntötte az indulat, hogy pár percig egy szavát sem le-
hetett érteni, és csak mondta, mondta a magáét. Liber úr intett, hogy itt az ideje, hívhatják a
mentőket.

– Még ne, hátha mindjárt lecsihad. Izorka, tudod, mit ünnepelünk?

– A tajácsonyt.

– És szerinted így viselkedik egy felnőtt ember Jézus születésnapján?

– Mért atajtot ti mindid eltüldenit itthonjój?

Semmi kétség, az a pár hét intézményi gyógykezelés, illetőleg bentlakás kitörölhetetlen nyo-
mott hagyott a fiúban.

– Nyugodj meg, erre sosem kerül sor, kivéve, ha úgy viselkedsz, mint egy ütődött.

– Nem vagyot ütődött, és tatas sem – üvöltötte a jócskán elhízott, 110 kilós fiatalembert.

– Psssss, halkabban! Úgy arénázol, hogy még a mennyországban is meghallják.

– Nem vagyot ütődött, és tatas sem! – ismételte meg, de már jóval halkabban.

– Brávó, ilyen hangon beszél egy jól nevelt úri fiú. Ezek után, remélem, bocsánatot kérsz Ben-
citől – feszegette a határokat Izóra. – Hallottad? Fogj már kezet a nagybátyáddal!

– Nem fodot.

– Nem? Pedig karácsonykor még az ellenségek is kibékülnek egymással. Nemhiába karácsony a
béke és szeretet ünnepe.

– Én nem szejetem a bácsitám.

– Mert?

– Nem szejetem és tész.

- Engem sem?
- Tédéd iden.
- Mert?
- Te vagy az én másodit anyutám.
- Csak a tesód- javította ki Liber úr-, a nővéred, és igazán nem ártana, ha végre megtanulnád, hogy viselkedj egy tesóval.
- Csend, hallgassátok csak! - hívta fel a figyelmet Izóra a tévére. -A Csendes éjt éneklük.
- Oltasuk le a villanyt, és gyújtsuk meg a csijjatszójókat! - lelkendezett Izorka.
- Csodálatos dal! Énekeljünk mi is, gyerekek!- ajánlotta Liber úr. -Egy, kettő, hááárom!

Csendes éj! Szentséges éj!
 Mindenek nyugta mély
 Nincs fent más, csak a szent szülepár,
 Drága kisededük álmainál:
 Szent Fiú aludjál!
 Szent Fiú aludjál!

Éjfélleg daloltak, nézték a tévét, csevegtek, majd átadták magukat az édes álomnak. Kivéve Izorkát, aki még sokáig hánykolódott, forgolódott, mint a szélkakas. Néha rálesett az órára, nagyokat sóhajtott, aztán egyszer csak felpattant, és kilopakodott a szalonba. Milyen gyönyörű ez a fenyőfa! Ennél szebbel már csak az igazi édesanyja kedveskedett nekik. Egy ideig, aztán itt hagyta, igyekezett gyorsan megszabadulni tőle, mint ahogy Izóra is bezsuppolná egy kórházba. És ez most már bizonyos, mert kihallgatta egyik beszélgetését Bencivel. De ebből sem ő, sem Benci bácsi nem eszik. Inkább vesszen minden és mindenki beleértve saját magát is - keresett elő egy gyufát, és meggyújtotta a karácsonyfát. Először nem sikerült, úgy reszketett a keze a benne kavargó indulattól, aztán csak lángra lobbant a száraz fa, utána a szőnyeg, függönyök...A szobában irtózatos meleg lett, és a gomolygó füst fojtogatni kezdte Izorkát. Erre már ő is megrettent, és levegőért kapkodva kiperdült az udvarra. Odakünn Picur ugrott rá furcsán szűkülve, mintha azt kérdezné: mit csináltál, te balfácán? Az utóbbi évekkel ellentétben szép fehér karácsony volt. A hó puhán pilinkélt a magasból. A házban lobogó tűz kivilágított az udvarra. Nemsokára az egész ház porrá ég, benne Benci bácsi és Izóra is. De csak égjenek, égjenek, ő bizony egyiket sem sajnálja.

- Gyeje, Picuj, menjünt viláddá.

De csak nem bírta levenni a tekintetét az ablakról. Hogy mire várt még ezután? Maga sem értette, csak várt, várt mindaddig, míg Izóra meg nem jelent az ablakban. Akkor meglódult, de nem ki-, hanem befelé. Betörte az ablakot, és azon át mindkettőt kivonszolta a szabadba. Egy pillanatig gondolkozott, majd visszaövakodott a házba a tévéért. Hanem kijönni már nem tudott, bennégett.